STUDÁNKA

ČASOPIS FARNOSTÍ STRÁŽNICE, PETROV, RADĚJOV A SUDOMĚŘICE

Říjen 2020

Duchovní slovo

Každoročně 16. října v liturgickém kalendáři slavíme Památku blahoslaveného Petra Casaniho, italského piaristy, který v 17. století působil u nás, ve Strážnici.

Byl to nejbližší a důvěrný spolupracovník našeho otce a zakladatele sv. Josefa Kalasanského. Od něj dostal úkol, aby pomáhal a dohlížel na první mimoitalské piaristické komunity a to u nás, na jižní Moravě. Byl to velmi obětavý a zbožný kněz a řeholník. Ve svých dopisech Josefu Kalasanskému líčil Moravu jako hostinný a krásný kraj. Vážil si toho, s jakým nadšením Moravané přijali první piaristy, ať už v Mikulově, nebo ve Strážnici. Víme, že za jeho působení a na jeho přímluvu se ve Strážnici odehrálo několik zázraků uzdravení a odvrácení sucha.

Petra blahořečil v roce 1995 sv. papež Jan Pavel II. Po dnešní den existuje stará piaristická modlitba s prosbou o uzdravení na přímluvu blahoslaveného Petra.

Od března, kdy začala veškerá bezpečnostní opatření kvůli pandemii, máme vedle svatostánku u sv. Martina i ostatky blahoslaveného Petra.

Obrázky s modlitbou za dar zdraví a uzdravení najdete ve všech našich kostelích. Zvlášť teď, když sledujeme návrat nemoci, vás srdečně zveme k modlitbě na přímluvu blahoslaveného Petra, který už kdysi pomáhal obyvatelům Strážnice a okolí.

V kostele Panny Marie, na bočním oltáři sv. Josefa Kalasanského, je nový obraz blahoslaveného Petra.

V pátek 16. 10., v den jeho svátku, obraz slavnostně posvětíme.

Bude to už druhé místo, které nám bude připomínat, že v našem městě působil blahořečený kněz piarista (tím prvním místem je obraz blahoslaveného Petra v obnovené kapličce u Veselské brány).

Můžeme se zeptat: které farnosti a města široko daleko se mohou pochlubit faktem, že na jejich území žila blahořečená nebo svatořečená osoba? Kdo ví, možná společná modlitba a úcta k Petru Casanimu nás přivede k tomu, že bude oficiálně vyhlášen za patrona našeho města a okolních obcí. Ale to už zaleží pouze na nás, na naší modlitbě a úctě k blahoslavenému Petru.
Přejeme vám Bohem požehnané a klidné říjnové dny a celý tento růžencový měsíc vás zveme a prosíme o růžencovou modlitbu, nejenom v kostele, ale doma, v rodinách, mezi kamarády, na procházce do přírody apod.
Stačí růžencový desátek a dokážeme změnit jak sebe, tak náš svět k lepšímu.

S pozdravem otec Lukáš a spolubratři David a Robert.

Modlitba za uzdravení na přímluvu blahoslaveného Petra Casaniho

Bože, Tys obdařil Tvého služebníka Blahoslaveného Petra zvláštními ctnostmi jako učitele, kazatele, misionáře a věrného následovníka evangelijní chudoby. Na jeho přímluvu uděl nám, abychom následovali jeho příkladu a získali tak milost uzdravení, o kterou Tě prosíme. Pro chválu Tvého jména, pro uctění Tvého služebníka blahoslaveného Petra a pro dobro našich duší.
Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Víte, že…?

- Petr Casani pocházel z Itálie
- Byl o 15 let mladší než sv. Josef Kalasanský
- Stal se jeho zástupcem
- Šířil a zakládal piaristické komunity v Itálii
- V 66 letech nastoupil cestu z Říma na Moravu
- Spolupracoval s majitelem panství v Mikulově – knížetem Maxmiliánem z Ditrichštejna a s majitelem panství ve Strážnici – Františkem Magnisem
- Na zámku ve Strážnici projednával příchod piaristů do Polska
- Byl zbožný kněz, kterému Pán Bůh v jeho práci pomohl i zázraky – ve Strážnici zabránění sucha, vznikla tu studánka se zázračnou vodou
- Do Říma se z Moravy vrátil po třech letech
- Po zinscenovaném procesu a zrušení piaristického řádu (r. 1646) byl s Josefem Kalasanským krátce vězněn a vyslýchán inkvizicí
- Zemřel po nemoci ve svých 75 letech v náruči sv. Josefa Kalasanského
- Sv. Josef Kalasanský za ním odešel do nebe o 1 rok později

Blahoslavený Petře, chraň nás i dnes před nemocemi těla a ducha!

Prodloužení možnosti získat plnomocné odpustky pro duše v očistci už před 1. listopadem

Sv. stolec prodloužil na žádost České biskupské konference své dovolení, na jehož základě věřící v České republice mohou obdržet plnomocné odpustky pro duše v očistci už v týdnu před Vzpomínkou na všechny věrné zemřelé.

Pokud tedy věřící z vážných důvodů nemohou navštívit hřbitovy v obvyklé době od 1. do 8. listopadu, mohou odpustky pro zemřelé získat <u>již od 25. října do 1. listopadu</u>.

Podmínky pro získání plnomocných odpustků pro duše v očistci jsou následující:
(1) daný den přijmout eucharistii,
(2) navštívit hřbitov a zbožně se pomodlit za zemřelé,
(3) a pomodlit se na úmysl Svatého otce,
(4) v okruhu těchto dní vykonat svatou zpověď.

Stejné podmínky platí pro samotné „dušičkové“ období, tj. od 1. do 8. listopadu.

FARNOST STRÁŽNICE

Co se u nás děje

Jednu krásnou zářijovou neděli jsme při hrubé mši svaté měli dožínky – poděkování za úrodu. Nejednomu vinohradníkovi či zahrádkáři šly při ní hlavou myšlenky na to, jak na jaře vkládal semínka do země, opečovával rostlinky… - a všude viděl jen sucho. Jak se prášilo od motyky a jak mezi sousedy slyšel dohady, jakpak to asi letos s úrodou dopadne… Možná se nám při tom vybavila slova písně, kterou u nás přede mší svatou prosíme za úrodu:

„Zachovej, Pane, co na poli, bychom toho užít mohli…“

Vzpomenete si, kdy jsme prosili za vláhu? Bylo to v době karantény. Do otevřeného kostela jsme přicházeli jen k soukromé modlitbě, protože mše svaté nesměly být. Na lavicích tenkrát ležely brožurky s prosbami za déšť. Vybavme si to nyní, když sklízíme bohatou úrodu brambor i zeleniny (kterou mnozí z nás několikrát podsazovali, protože nerostla), kdy z našich stromů trháme výborné ovoce a těšíme se z hroznů – pohlédněme v našich vinohradech a sadech s vděčností skrze koruny stromů až k nebi. Děkujme za vyslyšení proseb, za dar úrody! Není to samozřejmé a je dobré si to uvědomit.
Začíná podzim. Ukládáme úrodu, připravujeme se na zimu. Znovu slyšíme zprávy o opatřeních proti šíření covidu a znovu slyšíme odhady a tipy, jak se to vše bude vyvíjet. Nezapomínejme, že jsme stále v rukách Božích. Prosme o moudrost, o Boží ochranu. Ať život přinese cokoli - každý den máme příležitost svou modlitbou, sebezáporem, trpělivostí a laskavostí přiložit ruku k Božímu dílu na zemi.
Na neděli 18. října se u nás připravuje 1. svaté přijímání. Prosme za děti, které přijmou Pána Ježíše. I za sebe, ať Eucharistii - obrovský Boží dar - nenecháváme ležet ladem „nesklizený někde na poli“. -hc-

FARNOST RADĚJOV

Poděkování za úrodu – dožínky

V neděli 13. 9. 2020 se v kostele Sv. Cyrila a Metoděje v Radějově konala dožínková mše svatá. S přípravou slavnosti se vždy začíná v sobotu před nedělní mší svatou, kdy místní farnice a farníci přinesou do kostela vypěstované plody ovoce i zeleniny. Součástí dožínkové mše svaté je průvod, ve kterém nejen, že děkujeme za úrodu, ale v tomto roce jsme poděkovali všem zdravotníkům, kteří obětavě pomáhají v pandemii koronaviru a vzpomněli i na O. Jacka. Všem, kdo jakýmkoliv způsobem pomohli, děkujeme.
LP

FARNOST SUDOMĚŘICE

Bratři! Každému z nás byly uděleny duchovní dary v takové míře, v jaké je chtěl Kristus dát. Proto se praví: `Vystoupil vzhůru, odvedl zajatce a dal lidem dary.' Když však `vystoupil', znamená to, že musel předtím sestoupit dolů, na zem. Stejná osoba je ten, kdo sestoupil, i ten, kdo vystoupil až úplně nad nebesa, aby všecko naplnil. Tak určil jedny za apoštoly, jiné za kazatele mluvící pod vlivem vnuknutí, jiné za misionáře, jiné pak za pastýře a učitele, aby připravili křesťany k úkolům, které mají plnit… *Ef 4,7-16*

JEŠTĚ JEDNO OHLÉDNUTÍ…

V minulém čísle jsme vzpomínali na Otce Jacka, jaký byl, co dokázal udělat pro lidi i faru. A já bych chtěla ještě jednou připomenout jeho organizační talent. Nejde zapomenout na jeho farní zájezdy, hlavně na ten poslední, kde jsme slavili výročí kněžského svěcení. Otec Jacek byl dojatý naším přednesem a na památku jsme od něho dostali obrázek a tužku s nápisem Vyšší Brod. To byl klášter, kde jsme byli ubytováni. V klášterním kostele jsme se zúčastnili latinské mše.

Rád pracoval s dětmi, pořádal farní noci a hlavně už několik let organizoval všem nám známé týdenní indiánské tábory na faře v Radějově. Minulé roky vždy účastníky vítal jako indián – náčelník. Tento rok měl taky všechno naplánované, a ještě nás v neděli 2.8. při mši prosil o modlitbu, aby vše dobře dopadlo. Jenže člověk míní… a otec Jacek nás už v pondělí nepřivítal. I přesto, že chyběl náčelník, vše bylo připravené a nachystané tak, že Indiánská fara mohla proběhnout. Děti nastoupily do Školy čar a kouzel v Radějově – tak zněl oficiální název. Byly rozděleny do 4 kolejí podle filmové série Harry Potter. V každé koleji na skupinu dětí dohlíželi 3 až 4 vedoucí, to byli mladí studenti. V minulých letech s nimi jezdili na výlety mimo Radějov, ale tento rok jim to paní doktorka nedoporučila. Ale i tak měly nabitý program, jak na farské zahradě nebo na vycházkách v lese. Také se zúčastnily celodenního pochoďáku na Holý vrch. A v myslivně dostali všichni guláš, i doprovod.

Všichni jsme byli spokojeni, jak celý týden vyšlo počasí a dětem chutnalo všechno, co kuchařky navařily a napekly. I ty buchty, co jsme tam občas přivezli. Každé dítě dostalo vysvědčení, jak obstálo v těchto předmětech:

Záchrana vedoucích, Obrana proti černé magii, Orientační smysl, Týmový duch, Záchrana světa. Myslím si, že všechny děti měly známky výborné.

A to vysvědčení patří zarámovat a vystavit, abychom si vždy vzpomněli na tu krásnou atmosféru na faře, ale hlavně na otce Jacka, na duchovního otce s velkým srdcem. Na to nejde zapomenout.
Děkujeme všem, kteří se zasloužili, navzdory smutným okolnostem, o zdárný průběh letošního tábora. Všem našim vedoucím, paní doktorce a také kuchařkám, jak se o ty naše děti s láskou starali. Otec Jacek by měl určitě radost, jaké si vybral dobré spolupracovníky.
J.P.

První dětská mše s O. Robertem

Pobožnost u kapličky Panny Marie Bolestné na Hatích

Rozhovor s p. Miroslavem Tomečkem: „Snažím se brát život optimisticky“

Rozhledny jsou krásná místa. Cestou po schodech nahoru se sice zadýcháte, pak ale vidíte jako na dlani celou krajinu kolem. Podobný pohled získává každý z nás, jak na schodech vlastního života stoupá o něco výš. Co rok, to schod. Zastavíme se, ohlédneme a na pozadí svých soukromých zážitků vidíme, čím tenkrát procházela celá společnost.

Vážíme si toho, že strážnický farník pan Miroslav Tomeček vyhověl naší prosbě a dovolil nám stoupnout si vedle něj na „jeho rozhlednu“, po které stoupá už 86 let.

Pane Tomečku, chci vás poprosit, abyste se zadíval nejdřív co nejdál. Jako malé dítě jste zažil začátek II. světové války. Dokážete si to v paměti něco z těch dnů vybavit?

Pamatuji si na napjatou dobu těsně před válkou. To mi bylo 5 let. Vzpomínám si, jak jsme s tatínkem šli položit kytici k soše T. G. Masaryka. Ta stála naproti pošty na strážnickém náměstí. Bylo to 7. března 1939, v den Masarykových narozenin. Lidé k této soše nosili květiny. Ale už byla špatná situace, už byl cítit strach. Blízko sochy byla totiž četnická stanice a mnozí z četníků už nebyli národu nakloněni.

Jak jste vnímal začátek války?

Samozřejmě dětskýma očima. Třebaže když v březnu 1939 do Strážnice přijela německá armáda, bylo náměstí zasypané sněhem. Ale jak jistě víte, tady u nás se nebojovalo. Stali jsme se Protektorátem Čechy a Morava, víceméně jakoby německým územím. Samozřejmě začala platit pro civilisty různá omezení: nesmělo se cestovat nikam mimo protektorát, zásobování potravinami bylo v minimálním množství, lístkový systém, protektorátní koruny hlídané a regulované. Slovensko se stalo samostatným státem, a byť máme Skalicu na dosah, nesmělo se tam jít. Četnictvo bylo podřízeno Němcům, i když sami četníci byli Češi. Nesměl se poslouchat zahraniční rozhlas. Lidé doma měli rádia, kde se dalo zachytit vysílání Moskvy, Hlasu Ameriky i BBC, ale bylo to zakázáno. Všichni majitelé rádií vyfasovali papírová kolečka, která si museli dát na knoflík rádia. Na nich bylo upozornění, že poslouchání zahraničního rozhlasu je trestné a vypsány tresty. Mohla se poslouchat jen Praha a zprávy o vítězstvích Německa. To jsou však věci všeobecně známé.

Uvedu jednu praktickou zkušenost s rozdělením naší republiky. V létě roku 1940 se maminka rozhodla koupit v Hodoníně sestře a mně oblečení do školy. Jenomže za tehdejšího Československa se od nás do Hodonína jezdilo vlakem přes Holíč. Po vzniku

Protektorátu a Slovenského štátu to však byla přeprava přes hranice. Sice se tak dalo bez problémů jezdit, nesměly se však převážet na Slovensko protektorátní peníze. Proto se to obvykle řešilo tak, že peníze na nákupy se různě rafinovaně schovávaly, buď ve spodním prádle, v botách s vložkou a různě jinak, podle nápaditosti cestujících. Tak vybavena jela i maminka s námi oběma. Po příjezdu do Skalice nastoupili do vagonu dva pánové a jediné, co halasili, bylo:„Penáze, penáze!“ Samozřejmě všichni znalí cestující měli peníze jen pro svoji nezbytnou osobní útratu. Jinak by jakákoliv vyšší částka byla dočasně zabavena a při návratu proti potvrzení vrácena.

Museli jste doma zatemňovat okna?

Ano, přes celou válku. Přes okna nesmělo prosvítat světlo. Do oken jsme dávali huňaté deky a vše se muselo dobře utěsnit, aby světlo neprošlo škvírou. Anebo byly černé rolety. I obchody byly zatemněny. Ovšem musím podotknout, že já jsem v té době začínal chodit do školy a my jako děti jsme to braly normálně. Nebyli jsme zvyklí na luxus. Dospělí to snášeli daleko hůř, ale nakonec dokázali i v takových podmínkách žít.

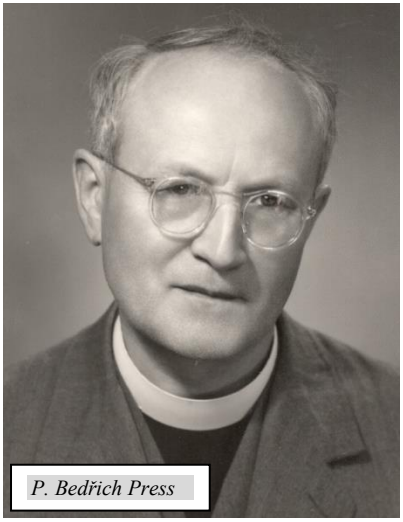
P. Bedřich Press

Učili vás ve škole i kněží?

Učili. Pěkné vzpomínky mám na patera Bedřicha Pressa. Učil nás na obecné škole v chlapecké třídě náboženství. Pocházel z Vacenovic a nikdy na ně nezapomněl. Byl si vědom, že vacenovské děti chodí na měšťanku do Kyjova pěšky. Byla válka, spojení nebylo. Cesta byla pro děti náročná. A tak pater Press ve spolupráci s vacenovským farářem vytvořil doslova enklávu dětí, které začaly chodit do školy ve Strážnici a přes týden bydlely u sestřiček. Jedním z nich byl i můj spolužák, který dodnes žije v Brně a profesí strojního inženýra byl šéfkonstruktér v ČKD Blansko. Je synem vacenovského malorolníka. Dětí bylo v rodině víc, obživa obtížná. Když chlapec končil obecnou školu, přišel za jeho tatínkem vacenovský farář: „Ty, Josefe, ten tvůj kluk by měl studovat.“ Tatínek váhal, nevěděl si s tím rady. Farář mu navrhnul: „Nech to na mě, já to zařídím.“ Díky pomoci patera Pressa se tento chlapec ocitl v roce 1942 ve Strážnici v klášterku u sestřiček. Začal chodit na měšťanku. Tamní učitel si všiml jeho nadání a zajistil mu přestup na gymnázium. Tím se ocitl u nás v sekundě. Během krátké doby se ukázalo, že je nejlepší ze třídy. Byl vynikající hlavně v matematice.

Tedy díky všímavosti kněží se děti dostaly ke vzdělání.

Lidé byli kněžím za jejich pomoc vděčni. Mně osobně se stal takový případ snad před deseti lety. Byl jsem v neděli před polednem na hřbitově a všiml jsem si tam dvou pánů, kteří evidentně hledali něčí hrob. Obrátili se nakonec na mě, zda bych jim neřekl, kde má

hrob pater Press. Bylo to v době, kdy strážnická farnost nechala opravovat pomníky a právě hledaný pomník byl odvezen v kamenické dílně. Rád jsem je ke hrobu zavedl. Mladší z těch dvou pánů mi vysvětloval: „My jsme z Vacenovic, projíždíme a tady můj kolega si vzpomněl, že znal patera Pressa, a že by se rád pomodlil na jeho hrobě.“ Ta vděčnost mě zaujala. Vždyť pater Press žil téměř celou dobu své kněžské existence ve Strážnici, zůstal tu i na důchod až do své smrti – a přesto po tolika letech vzpomínka na něho v jeho rodné obci stále žila.

Strážničtí kněží: horní řada 2. zleva P. Fr.Kratochvíl, uprostřed nejvýše P. Fr. Bureš, vpravo nahoře P. Press. Pod ním P. Tichý. Dolní řada 2. zprava: P. Vrtek. Ostatní zúčastnění nebyli z naší farnosti.

Vzpomeňte ještě některého kněze, jenž vás učil třeba na osmiletém gymnáziu, na které jste po skončení obecné školy nastoupil.

Rád jsem měl patera Františka Bureše, to byl velice chytrý člověk. Určitě si řada farníků vzpomene na jeho obsáhlou publikaci „Paměti církevních dějin města Strážnice“, která byla vydána v r. 1999. Nebylo to ovšem jeho jediné dílo. Při vyučování nás svým výkladem dokázal zaujmout. Myslím, že měl své pedagogické postupy dobře promyšlené. Byl přísný, to ano, ale dodnes si pamatuji některé jeho výklady. Učil nás od tercie latinu. Kněží nám předali opravdu mnoho a vnímali jsme je jako vážené osobnosti.

Zmiňujete latinu. Kolik jazyků jste se vlastně učili?

Na výuce jazyků se odrážely dějinné zvraty ve společnosti. Během války jsme měli na gymnáziu samozřejmě němčinu. Když skončila válka, řekli nám, že němčina je jazyk okupantu a vrahů, kterým nikdo mluvit nebude, a zrušili ji. Latinsky jsme se učili do roku 1948. Pak jsme se dozvěděli, že latina je mrtvý jazyk, kterým nikdo mluvit nebude – a

zrušili ho. Pak částečně omezili angličtinu, protože je to jazyk imperialistů. A tak nám zbyla jenom ruština.

Jak jste prožívali konec války?

Strážnice byla osvobozena 13. dubna 1945. Koncem roku 1944 bylo velké bombardování v Hodoníně. Bylo to tak silné, že to dunělo až ve Strážnici. Pamětníci by vám potvrdili, jak se to tady všechno třepalo a hučelo. Chodil jsem do primy na gymnázium. Když začala houkat siréna, že se blíží nálet, škola se rozpustila a utíkali jsme se domů schovat. Měli jsme za úkol vzít domů vždy několik přespolních dětí a ukrýt je spolu s námi ve sklepě. Já jsem měl takto na starost 4 kluky. Škola nám však vzhledem k válečným událostem byla dočasně přerušena již na konci roku 1944. Jen jednou týdně jsme docházeli pro úkoly a koncem ledna nám bylo předáno pololetní vysvědčení, což byla v dané situaci spíše formální záležitost. Jen pro vysvětlení: tehdejší klasifikace, zavedena snad podle německého řádu, byla od 1 do 6. Výuku němčiny jsme nebrali už moc vážně a utvrdil nás v tom i jeden z pánů profesorů, který řekl, že brzy se budeme učit ruštinu. Odrazilo se to i na vysvědčení. Vzpomínám, že tehdy po nutné obhajobě mých nevalných výsledků doma jsem šel za jedním ze svých kamarádů, který byl právě také u rodinného výslechu. Jeho otec se na mne obrátil s rozčíleným dotazem na moji známku z němčiny. Když jsem oznámil, že mám pětku, rozčílil se ještě víc a prohlásil, že pro jejich kluka už snad není dobrá ani pětka, tak musel Hitler vymyslet šestku! Bylo těžko vysvětlovat, že to byl náš klukovský protest proti všemu německému…

Při přechodu fronty jsme prožili ve sklepě skoro týden. V našem domě jsme měli totiž velký kvalitní sklep. Bylo nás tam několik rodin. Báli jsme se a my děti jsme i často plakaly strachy. Občas jsme mohli vyjít ven, trošku se vyvětrat, ale jakmile se ozvala střelba, tak honem dolů.

Myslíte, že se lidé v té hrůze dokázali modlit nebo strach paralyzuje natolik, že to nejde?

Samozřejmě pro všechny to byl velký stres, jak pro dospělé, tak i děti. Právě proto se všichni snažili modlit, ať již nahlas nebo v duchu s prosbami o brzké skončení těch hrůz a s nadějí na očekávanou svobodu. My děti jsme to měly jednoznačné, nejprve jsme prožívaly velký strach a pak zase radost. Dospělí to měli složitější. Muži (tatínci) se nejprve snažili - pro naše uklidnění - situaci zlehčovat a tvářit se odvážně, pak po osvobození byla jejich euforie nezkrotná. To všeobecně ženy, když mají nějakou bolest, žal či obavu, pláčou. A když mají radost, tak taky pláčou. Bylo těžké pro nás se v tom vyznat.

Jak jste se před bombardováním stíhali přemístit do sklepů?

V posledním roce války, kdy docházelo k zvýšeným náletům a bombardováním, jsme byli informováni protektorátním rozhlasem a následně i městskou sirénou. Dodnes si pamatuji, že když se v rádiu ozvalo hlášení, že letka nalétává od směru Györ-Ráb, Šoproň, tak už jsme je velice brzy měli nad hlavami. Strážnice však nebyla strategické město, a tak se nám bombardování vyhýbalo. Úkryt ve sklepě při náletech byla spíše bezpečnostní jistota a příprava na přechod fronty. Jakmile se však začátkem dubna začala přibližovat fronta, tak

už nebylo potřeba žádných výstrah a kvapně byly prováděny přípravy na přechodný pobyt v chráněném místě.
Ovšem někdy ani poctivé ukrývání nestačí proti osudu. Všeobecně ve Strážnici je známa ona tragédie zavražděných mužů z Bzenecké ulice. Moje stařenka zahynula při osvobozování Veselí 24. 4. 1945. Šla do chléva podojit krávu, spadla puma a ona tam zůstala pod zříceným stropem. Bylo jí 56 let.

Foto z bombarrodování v Hodoníně převzato: https://hodoninsky.denik.cz/zpravy_region/obrazem-obliceje-ztuhly-hruzou-nalet-20191119.html

Tak to pro vás byla rána právě do dnů, kdy přicházela velká úleva v podobě míru. Máte nějakou vzpomínku na první den po válce, v míru?
Po prvním nadšení a radosti ze znovunabyté svobody se stejně jako po každé bitvě započalo sčítání škod. Radost byla, že strážnická Bílá věž, která byla nepřehlédnutelným orientačním bodem z dalekého okolí, zůstala celá - až na řadu děr po střelbě z pušek či kulometů. Stejně tak i kostely, až na nějaké díry po střelbě na venkovních omítkách a nějaká rozbitá okna, zůstaly zcela funkční. Alespoň podle našich klukovských odhadů. Avšak my jako teoretičtí odborníci na válečné boje jsme spíše hodnotili vítěznou taktiku osvoboditelů. Stejně tak nás zajímaly vyhozené mosty přes Baťák.

Jakým způsobem se život vracel do normálních kolejí??
Ve městě se velmi rychle ustanovilo nové vedení města, které se snažilo udržet pořádek a klid. Ustupující německá armáda se opevnila za vyhozeným, námi obdivovaným, obloukovým mostem přes Veličku. Po městě se roznesla fáma, že se Němci vrací. Řada lidí, kteří měli vinohrady a v nich budky nebo chatky, se údajně stěhovala tam. Více zneklidňující informace však byla, že i někteří z nového vedení obce se přesunuli z města

do bezpečnějšího zázemí. Nervozita opadla, až se po několika dnech v podvečer ozval silný vzdálený výbuch. To ustupující německá armáda zničila za sebou most přes Moravu, tehdy zvaný Benešův. Pro město to však byla jistota, že se Němci už nevrátí a že ustupují.
Ve škole byla velká snaha dohnat vše, co jsme válkou zameškali, a tak se začalo velmi brzy. Byl to opravdu dril. Prázdniny pak byly vzácný čas - dva měsíce volna! Ovšem nebylo to jako teď, kdy se jezdí na dovolené. Rodiče na nás neměli čas. Každý musel pracovat, protože bylo potřeba obnovit republiku, co bylo válkou zničené a vybudovat si jakési zázemí.

Jakou jste si užívali zábavu? Zdá se, že jste byl sportovec duší i tělem.
Láska ke sportu mě držela od dětství . Hlavně když se může kopat nebo bouchat do balonu - jak říkávali naši nechápaví kritici V mládí jsem hrával závodně volejbal, fotbal a v zimě hokej. Myslím, že jsme se se svými spoluhráči často zasloužili o zajímavou podívanou pro naše diváky, někdy však i s nepříznivým výsledkem. Nepříznivou stránkou našeho závodního sportování bylo, že probíhalo v období 50. let, kdy existovala spousta omezení a různých lidských nespravedlností, které se nevyhnuly ani nám. Období tehdejšího materiálního nedostatku pocítil zejména sport. Nebylo vhodné sportovní oblečení a byl nedostatek sportovní obuvi, která je pro tuto činnost důležitá. Ale bylo to období našeho mládí, kdy chuť do života a radost ze sportu dokáže překonat sebetěžší problémy.

Můžu si dovolit zeptat se i na osobnější věci? Třeba jak jste se seznámil se svou ženou?
Seznámili jsme se letmo ve Strážnici na folklorním festivalu, když jsem byl doma na tzv. opušťáku z vojny. V té době jsem sloužil na Libavě a ona sice od Brna, ale pracovala kus odsud v jedné vesničce v mateřské škole. Když jsem za ní poprvé přijel, provázela mě vesnicí. Ukazovala mi, že tam mají kostel sv. Martina a že se do něj můžeme podívat. Potěšilo mě, že naše první cesta vede do kostela. Její myšlenky – jak jsem se až po letech dozvěděl – byly pragmatičtější. Protože mě do té doby viděla pouze ve vojenské čepici, využila návštěvu kostela k ověření, zda mám vůbec vlasy a jaké :-). V kostele jsem přece musel smeknout!

To je krásná epizodka na popis mládí! Jak si mladí lidé umí všímat věcí, které by mohly být zanedbatelné, a naopak je nelekají problémy, které se dospělýma očima mohou zdát těžko řešitelné. To mi nabízí poslední otázku: když se nyní díváte z 86. schodu své životní rozhledny zpět: co se vám v životě jeví jako důležité?
To je dosti těžká otázka. Pořád se snažím brát život optimistickým způsobem. Pomáhalo mi to překonávat různé trable. Byl jsem takový odmalička. Ničím jsem se neděsil, ať jsem byl

kdekoli – vždycky to nějak dopadlo, takže jsem si raději problémy moc nepřipouštěl. I když teď na stáří je to těžší.
Ale mám jednu věc, které se velmi držím: asi před 10 lety jsem v kostele na pouti nemocných dostal obrázek a na něm byla modlitba:

„Děkuji ti, Pane Bože, za život, který jsi mi dal, i za radost, kterou jsem prožíval. Děkuji ti i za překážky na mé životní cestě, skrze které jsem poznal, že Ty nikoho neopouštíš."

Tento veršík je tak vzácný! Když jsem si to zrekapituloval, řekl jsem si: ano, to je přesně ono. Potvrdilo to moje myšlenky. Pán Bůh mě skutečně neopustil za celých těch 86 roků, i když jsem procházel ledasčím – někdy to bylo i dost zlé, ale zas ten Pán Bůh na mě myslel.
Přesně tento verš: „děkuji ti za překážky, které jsi mně v mém životě dal, abych podle nich poznal, že Ty nikoho neopouštíš" - to je to, co mě drží. Člověk neví, jak to všechno dopadne, ale musí pořád věřit.

Pane Tomeček, přijměte poděkování za krásný rozhovor. -hc-

Informace

Knihovna křesťanské literatury,

Spolkový dům, Masarykova 370, Stránice
vám nabízí:

Život svaté Bernadety – René Laurentin
Bernadeta Soubirousová / *1844-1879* / pocházela z velmi chudé rodiny žijící v Lurdech, což byla tehdy bezvýznamná obec na západě Francie. Jako čtrnáctileté se jí roku 1858 opakovaně zjevila Panna Maria, představila se jako Neposkvrněné Početí a vyzývala lidstvo k pokání a obrácení. Kniha známého francouzského mariologa čerpá z autentických pramenů a vypráví o tom, jak ony události ovlivnily další život vizionářky. Bernadeta zemřela jako řeholnice v klášteře Milosrdných sester v Nevers, kde je i pochována. Svatořečena byla 8. prosince 1933, její svátek slavíme 16. dubna.
Vzdálená Evropa? Fernes Europa? - Josef Beránek – Anton Otte
Knižní rozhovor se zastáncem česko-německého smíření.
Anton Otte, rodák ze slezské Vidnavy */15.8.39 /*, je znám jako člověk, který roky usiluje o smíření mezi Čechy a Němci. V roce 1960 vycestoval do SNR. Po pádu železné opony byl v roce 1991 uvolněn pro pastorační úkoly v ČR. Spolupráci mezi Čechy a Němci, německé menšině a vzájemnému porozumění se věnuje dodnes.
Těšíme se na Vaši návštěvu: pondělí a středa 9,30 – 11,00 a úterý 16,00 – 17,00

Úmysly apoštolátu modlitby na říjen 2020

Evangelizační úmysl Misijní poslání laiků v církvi
Modleme se, aby laici, zejména ženy, v síle svého křtu měli větší podíl na odpovědnosti v církevních institucích.
Národní úmysl Za misie – ať je na přímluvu sv. Jana Nepomuka Neumanna s nadšením podporujeme, šíříme radost evangelia a pomáháme potřebným.

Rodinné centrum vás zve

Mateřský klub **Sedmihlásek** pro maminky, tatínky a jejich děti – čas k povídání, hraní, zpívání i navazování nových přátelství dětí a rodičů.
Začínáme ve středu 7.10.2020 v klubovně nad tělocvičnou ZŠ MK

Otevřeno:	středa	9-12 hod	
	čtvrtek	9,30 – 12 hod	Hrátky s batolátky
	pátek	9-12 hod	

Příprava snoubenců na manželství – pro jednotlivé páry nebo skupinku (na základě domluvy na tel. 603 240 533)

PoKec – středa 16,30 – 18 hod
základní rodinné poradenství s možností nasměrování na odborníky
po domluvě na kontaktní adrese

MŮŽETE SE PŘIHLÁSIT NA PODZIMNÍ FORMAČNÍ AKCE
Kurz efektivního rodičovství
Kavárna jen pro nás dva – aneb STKáčko našeho vztahu
Na obě akce je omezený počet účastníků, tak neváhejte!

Kontakt: B. Bučková, mob. 603 240 533, www.straznice.dcpr.cz, facebook

Charita Strážnice Vás srdečně zve
ve čtvrtek dne 1. října 2020 v 15.30hod.
do prostorů sociálně terapeutické dílny Kotva,
Kovářská 396, 1. poschodí,

na přednášku **psychoterapeuta Bc. Michala Šalplachty** o postupných krocích k cestě zotavení osob s duševním onemocněním.
Přednáška je spojena **s besedou a autorským čtením Michaely Malé,** bývalé uživatelky ze sdružení Práh v Brně, kde také pracovala jako peer konzultant.

Vydané knihy jsou zrcadlem jejího života, ve kterém se objevila duševní nemoc a musela často začínat znovu, než došla k uvědomění si svých cílů a jejich naplnění. Přijďte si ji poslechnout. Budete mít také možnost si její knihy zakoupit.
Přijďte i na malé občerstvení a prezentaci výrobků klientů STD Kotva.

Vstupné dobrovolné.

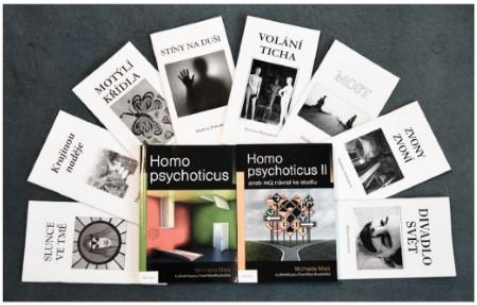

Nejen pro děti

Panna Maria www.deti.vira.cz

Dostáváš rád dárky?

Vezmi si jeden od Panny Marie.
Je to zbraň, která nám pomáhá bojovat se vším zlým. Ale bez krve – jen Boží milostí.

Takovou silnou zbraní je RŮŽENEC.

Úkol:
Na velkých zrníčkách se modlí Otče náš.
Vybarvi je modře.

Na malých zrníčkách se modlí Zdrávas Maria.
Vybarvi je červeně.

Splněný úkol přines do sakristie před první říjnovou dětskou mší svatou.
Budeme losovat!

Vydává ŘKF Strážnice, Radějov, Sudoměřice pouze pro vnitřní potřebu farností. Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky zkrátit. Děkujeme všem přispěvatelům.
Vychází 27.9.2020 náklad 750 kusů, tisk: Tiskárna Sukupovi
Příští číslo vyjde 31.10.2020, uzávěrka příspěvků 23.10.2020
Své náměty a připomínky můžete odevzdat v sakristii či zaslat na: nase.studanka@seznam.cz
www.straznice.farnost.cz, číslo účtu 1443772389/0800, VS 1819
www.radejov.farnost.cz, číslo účtu 1443763319/0800
www.sudomerice.farnost.cz, číslo účtu 262847949/0300